

Вічний вітер

Наталія Горішна

Вітер мертву Осінь обіймає,
Рученята захололі тре.
Знав, що смертна. Але хто кохає –
Той не вірить, що кохана вмере.
Він не віддавав її нарузі,
Затуляв від віхоли грудьми
І туман розвішував у лузі,
Щоби заховати від зими...
Не пускає милу в царство тіней,
Кригу вицілює з очей,
Здмухує з її волосся іній,
Теплу хустку тулить до плечей.
Бути вічним – страшно і жорстоко,
Скільки втратив, втратить ще скількох?
– Осенько, маленька, кароока,
Як недовго ми були удвох...
Вітер лютує вихлюпує і гасне,
Мов згадавши про свої літа...
Де немає винних, є нещасні –
Осінь знову прийде, та не та.